این آیات و نشانه هایی که الله متعال می فرستد به سبب مرگ و زندگی کسی نیست، بلکه الله متعال آنها را از این جهت می فرستد تا بندگانش را بترساند؛ پس اگر این آیات را دیدید به ذکر الله و دعا و طلب مغفرت و آمرزش پناه ببرید.

از ابوموسی اشعری رضی الله عنه روایت است که می گوید: خورشید در زمان رسول الله صلی الله علیه و سلم خسوف کرد، پس سراسیمه برخاست و ترسید که مبادا قیامت برپا شده است؛ تا اینکه به مسجد آمد و به نماز ایستاد؛ نمازی با طولانی ترین قیام و رکوع و سجده خواند؛ هرگز ندیده بودم نمازی را چنین طولانی بخواند. سپس فرمود: «إِنَّ هَذِهِ الآيَاتِ الَّتِي يُرْسِلُهَا اللَّهُ -عز وجل- لا تَكُونُ لِمَوْتِ أَحَدٍ وَلا لِحَيَاتِهِ، وَلَكِنَّ اللَّهَ يُرْسِلُهَا يُخَوِّفُ بِهَا عِبَادَهُ، فَإِذَا رَأَيْتُمْ مِنْهَا شَيْئاً فَافْزَعُوا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَدُعَائِهِ وَاسْتِغْفَارِهِ»: «این آیات و نشانه هایی که الله متعال می فرستد به سبب مرگ و زندگی کسی نیست، بلکه الله متعال آنها را از این جهت می فرستد تا بندگانش را بترساند؛ پس اگر این آیات را دیدید به ذکر الله و دعا و طلب مغفرت و آمرزش پناه ببرید».

[صحیح است] [متفق علیه]

چون در عهد رسول الله صلی الله علیه وسلم نور خورشید یا بخشی از آن پنهان می شد، رسول الله صلی الله علیه وسلم سراسیمه برمی خاست؛ چون معرفت و شناخت کاملی که نسبت به پروردگارش داشت، باعث می شد بسیار بترسد و خیلی مراقب باشد؛ زیرا شاهد گمراهی اغلب انسان ها و طغیان آنان بود یا احتمال آن می رفت وقت دمیدن در صور فرار رسیده باشد، لذا وارد مسجد می شد و با مردم نماز کسوف می خواند و این نماز را به صورت بی سابقه طولانی می کرد تا اظهار توبه و بازگشت باشد؛ و چون رسول الله صلی الله علیه وسلم از مناجات با پروردگارش فارغ می شد، رو به مردم کرده و آنها را پند و اندرز می داد؛ و برای آنها بیان می کرد که این موارد آیاتی است که الله متعال برای عبرت گرفتن بندگانش می فرستد تا به خود آمده و احساس ترس کنند و به دعا و استغفار و ذکر و نماز روی بیاورند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3102